

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)

SSN Paweł Wiliński (sprawozdawca)

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

Protokolant Dagmara Szczepańska-Maciejewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Zbigniewa Siejbika,
w sprawie L. J. K.

podejrzanego o popełnienie przestępstwa z art. 278 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 27 lutego 2019 r.,

kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich na korzyść
od postanowienia Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 27 czerwca 2008 r., sygn. akt II K [...],

**1) na podstawie art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k. uchyla zaskarżone
postanowienie i w oparciu o art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. postępowanie
umarza;**

**2) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. F.,
Kancelaria Adwokacka w W., kwotę 738 (siedemset trzydzieści
osiem) złotych, w tym 23 % VAT, tytułem zwrotu kosztów pomocy
prawnej udzielonej podejrzanemu z urzędu w postaci obrony
w postępowaniu przed Sądem Najwyższym**

**3) kosztami postępowania kasacyjnego obciąża Skarb
Państwa.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 27 czerwca 2008 r., sygn. akt II K [...], Sąd Rejonowy w Z., na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 31 § 1 k.k., art. 93 k.k. i art. 94 § 1 k.k. umorzył postępowanie karne przeciwko L. J. K. podejrzanemu o to, że w dniu 14 kwietnia 2008 r. w C. powiatu z., działając w stanie zniesionej zdolności do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, zabrał w celu przywłaszczenia rower górski marki „[...]” o wartości 400 zł na szkodę B. W., tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

Równocześnie sąd orzekł umieszczenie podejrzanego L. J. K. tytułem środka zabezpieczającego w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym.

Postanowienie zaskarżone zostało jedynie w zakresie kosztów obrony z urzędu. Sąd Rejonowy w Z., działając w trybie art. 463 § 1 k.p.k., uwzględnił zażalenie i postanowieniem z dnia 4 lipca 2008 r., sygn. akt II K [...], zmienił orzeczenie w tym zakresie. Postanowienie w przedmiocie umorzenia postępowania karnego i zastosowania środka zabezpieczającego wobec L. J. K. uprawomocniło się z dniem 12 lipca 2008 r.

L. K. został przyjęty do [...] Szpitala dla Nerwowo i Psychicznie Chorych w S. w dniu 5 lutego 2009 r. celem stosowania środka zabezpieczającego. Środek ten był stosowany nieprzerwanie na mocy kolejnych postanowień Sądu Rejonowego w Z. (ostatnie z dnia 11 lipca 2018 r., sygn. akt VIII Ko [...]).

Kasację od powyższego postanowienia wniósł 18 grudnia 2018 r., w trybie art. 521 § 1 k.p.k., Rzecznik Praw Obywatelskich, zarzucając rażące i mogące mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia naruszenie prawa karnego materialnego i procesowego, to jest:

- art. 93 k.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. (w brzmieniu obowiązującym w dacie orzekania) „polegające na orzeczeniu przez Sąd Rejonowy środka zabezpieczającego w postaci umieszczenia podejrzanego w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym po wysłuchaniu biegłego psychologa, którego opinia w sprawie nie została poprzedzona wcześniejszym badaniem stanu podejrzanego”;
- art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 94 § 1 k.p.k. i 98 § 1 k.p.k. oraz art. 94 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym w dacie orzekania) „polegające na braku dostatecznego wyjaśnienia w uzasadnieniu postanowienia przesłanek, jakimi kierował się Sąd uznając, że czyn przypisany podejrzanemu cechuje się znaczną

społeczną szkodliwością oraz całkowitym braku uzasadnienia dlaczego zastosowanie środka zabezpieczającego i umieszczenie w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym w niniejszej sprawie nie wykracza poza zasadę proporcjonalności”.

Podnosząc powyższe zarzuty Rzecznik Praw Obywatelskich wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i umorzenie postępowania karnego wobec L. J. K. z powodu przedawnienia karalności zarzucanego czynu.

Postanowieniem z dnia 10 stycznia 2019 r. Sąd Rejonowy w Z., sygn. akt VIII Ko [...], umorzył na podstawie art. 15 § 1 k.k.w. postępowanie wykonawcze wobec L. J. K. w sprawie sygn. akt II K [...], uznając, że czyn przypisany podejrzanemu stanowi według obowiązującego od 15 listopada 2018 r. zmienionego przepisu art. 119 § 1 k.w. wykroczenie, zaś stosowanie środka zabezpieczającego w postaci pobytu w zakładzie zamkniętym za czyn będący wykroczeniem jest niedopuszczalne.

Jak wynika z pisma Rzecznika Praw Obywatelskich z 5 lutego 2019 r., sygn. [...], L. J. K. został z dniem 22 stycznia 2019 r. zwolniony ze szpitala psychiatrycznego i przebywa na wolności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna. Rozstrzygając Sąd Najwyższy oparł się na art. 536 k.p.k., albowiem poza granicami zarzutów podniesionych w kasacji przez Rzecznika Praw Obywatelskich dostrzegł występującą w sprawie bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt. 11 k.p.k. Jej konsekwencją stała się konieczność uchylenia zaskarżonego postanowienia w całości, a także wobec stwierdzenia przedawnienia karalności czynu przypisanego podejrzanemu, stanowiącego w świetle obowiązujących aktualnie przepisów wykroczenie, umorzenie postępowania na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w.

Przechodząc do kwestii dostrzeżonej przez Sąd Najwyższy bezwzględnej podstawy odwoławczej wskazać trzeba, że jest ona związana z obrazą art. 354 k.p.k. (w brzmieniu obowiązującym w dacie orzekania) i prowadzeniem posiedzenia w przedmiocie umorzenia postępowania karnego z powodu niepoczytalności sprawcy oraz zastosowania środka zabezpieczającego bez udziału podejrzanego w sytuacji, w której udział ten był obligatoryjny.

Zgodnie z treścią art. 354 pkt 2 k.p.k. (w brzmieniu obowiązującym w dacie orzekania) w wypadku wniosku prokuratora o umorzenie postępowania z powodu niepoczytalności sprawcy i o zastosowanie środków zabezpieczających wniosek kieruje się na rozprawę, chyba że w świetle materiałów postępowania przygotowawczego popełnienie czynu zabronionego przez podejrzanego i jego niepoczytalność w chwili czynu nie budzą wątpliwości, a prezes sądu uzna za celowe rozpoznanie sprawy na posiedzeniu z udziałem prokuratora, obrońcy i podejrzanego; podejrzany nie bierze udziału w posiedzeniu, jeżeli z opinii biegłych wynika, że byłoby to niewskazane, chyba że sąd uzna jego udział za konieczny; pokrzywdzony ma prawo wziąć udział w posiedzeniu.

Rozpoznanie wniosku prokuratora o umorzenie postępowania z powodu niepoczytalności i zastosowanie środków zabezpieczających wobec L. J. K. nastąpić mogło zatem zarówno na rozprawie jak i na posiedzeniu. W realiach niniejszej sprawy znaczenie miał jednak drugi z tych trybów postępowania, a w konsekwencji istotne okazały się wymagania procesowe związane z rozpoznaniem wniosku na posiedzeniu. Podstawowym wymogiem było w tym zakresie uznanie przez prezesa sądu celowości rozpoznania sprawy na posiedzeniu, wyrażone w formie stosownego zarządzenia. Jak wynika z akt sprawy wymóg ten został w niniejszej sprawie spełniony (k. 56). Kolejny wymóg związany jest z udziałem w posiedzeniu prokuratora, obrońcy i podejrzanego. Jedynie wyjątkowo, jak wynika z treści z art. 354 k.p.k. (zarówno w brzmieniu obowiązującym w dacie orzekania jak i w jego obecnym brzmieniu) podejrzany nie bierze udziału w posiedzeniu, jeżeli z opinii biegłych wynika, że byłoby to niewskazane, chyba że sąd uzna jego udział za konieczny. Kategoryczny zapis „rozpoznanie sprawy na posiedzeniu z udziałem prokuratora, obrońcy i podejrzanego” wyklucza możliwość rozpoznania sprawy w tym trybie pod nieobecność któregośkolwiek z wymienionych podmiotów z powodów innych niż wyjątek wskazany w art. 354 k.p.k. (zob. wyrok SN z 17 marca 2015 r., V KK 337/14). W niniejszej sprawie wyjątek ten jednak nie miał zastosowania, albowiem w opinii sądowo-psychiatrycznej biegli stwierdzili, że aktualny stan zdrowia psychicznego L. J. K. pozwalał na jego udział w toczącym się postępowaniu karnym pod warunkiem zapewnienia mu pomocy adwokata (k. 48).

Wyklucza to możliwość przyjęcia, że według biegłych, udział podejrzanego w posiedzeniu byłby niewskazany. Powyższe ustalenia przesądzają o tym, że udział podejrzanego w posiedzeniu był w świetle art. 354 pkt 2 k.p.k. (w brzmieniu obowiązującym w dacie orzekania) obowiązkowy. Jak wskazuje na to w swym orzecznictwie Sąd Najwyższy, rozpoznanie w tych warunkach wniosku na posiedzeniu pod nieobecność podejrzanego stanowi uchybienie wskazane w art. 439 § 1 pkt. 11 k.p.k. (zob. postanowienie SN z 5 października 2005 r., II KK 139/05). Tymczasem treść protokołu posiedzenia Sądu Rejonowego w Z. z 27 czerwca 2008 r. (k. 71-74) dowodzi, że czynność ta przeprowadzona została jedynie z udziałem obrońcy, a pod nieobecność podejrzanego, który prawidłowo zawiadomiony nie stawił się na posiedzenie. Pozwala to, w oparciu o przepisy art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 71 § 3 k.p.k. na stwierdzenie, że wydanie zaskarżonego postanowienia poprzedzone zostało rażącym naruszeniem prawa procesowego, mającym charakter bezwzględny powodu odwoławczego, tj. sprawę rozpoznano pod nieobecność podejrzanego, którego obecność była obowiązkowa. Konsekwencją stwierdzenia wystąpienia wskazanego stanu rzeczy była konieczność uchylenia zaskarżonego postanowienia, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów. Stwierdzone uchybienie wymagało uchylenia zaskarżonego postanowienia w całości, albowiem rozstrzygnięcie co do potrzeby zastosowania środka zabezpieczającego jest nierozdzielnie związane z umorzeniem postępowania z powodu niepoczytalności sprawcy, a jednocześnie obu ich dokonano w warunkach wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej.

Zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej czyni zbędnym szczegółowe odnoszenie się do zarzutów zawartych w kasacji Rzecznika Praw Obywatelskich. Ze względu jednak na okoliczności niniejszej sprawy oraz znaczenie rozstrzygnięcia dla dobra podejrzanego zasadnym jest odniesienie się do nich.

Zarzuty zawarte w kasacji Rzecznika Praw Obywatelskich są słuszne w części w jakiej dotyczą rozstrzygnięcia o zastosowaniu środka zabezpieczającego. Przeprowadzona analiza postanowienia Sądu Rejonowego w Z. z dnia 27 czerwca 2008 r., sygn. akt II K [...], oraz jego uzasadnienia

potwierdza trafność zarzutów kasacji, że doszło przy jego wydaniu do rażącego naruszenia przepisów art. 7 k.p.k. w zw. z art. 193 k.p.k. w odniesieniu do oceny przesłanek z art. 93 k.k. a także art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 94 § 1 k.p.k. i 98 § 1 k.p.k. oraz art. 94 k.k. Trzeba również stwierdzić, że uchybienia te mogły mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego kasacją postanowienia, albowiem braki w sferze uzasadnienia postanowienia dotyczą kluczowych kwestii, które decydowały o zastosowaniu środka zabezpieczającego w najsurowszej postaci.

Przypomnieć należy na wstępie, że zastosowanie środka zabezpieczającego przewidzianego w art. 94 k.k. (w brzmieniu obowiązującym w czasie orzekania) wymagało udowodnienia realizacji przez podejrzanego znamion czynu zabronionego zarzucanego we wniosku prokuratora. Jednocześnie przepis ów uzależniał dopuszczalność umieszczenia sprawcy w zakładzie psychiatrycznym od ustalenia wystąpienia dwóch kolejnych przesłanek: znacznej społecznej szkodliwości czynu już popełnionego a także wysokiego prawdopodobieństwa, że tego rodzaju czyn popełni ponownie. W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia żaden z powyższych dwóch elementów nie został udowodniony i należycie uzasadniony w sposób spełniający wymagania rzetelnego procesu karnego.

Ocena przesłanki w postaci wystąpienia wysokiego prawdopodobieństwa ponownego popełnienia podobnego czynu przez L. J. K. dokonana została przez Sąd Rejonowy w Z. zgodnie z formalnymi wymogami art. 93 k.k. (w brzmieniu obowiązującym w czasie orzekania) w oparciu o opinie biegłych psychiatrów i biegłego psychologa. Jednak, jak trafnie wskazuje na to w swojej kasacji Rzecznik Praw Obywatelskich, sąd oparł się w swoim rozstrzygnięciu na stanowisku biegłego psychologa, który wydał opinię na posiedzeniu w dniu 27 czerwca 2008 r. (k. 71, 73-74) nie przeprowadzając wcześniejszego badania L. J. K., co więcej nie mając z nim żadnego kontaktu, albowiem podejrzany nie był obecny na tym posiedzeniu. Doszło zatem w tym zakresie do wadliwego przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego psychologa, prowadzącego poprzez jego akceptację przez sąd do błędnego przyjęcia realizacji przesłanki z art. 93 k.k. Tak też rozumieć należy istotę zarzutów kasacji, w części odnoszącej się do oceny realizacji przesłanek z art. 93 k.k. Przyjęcie w tych okolicznościach, że stanowisko biegłego psychologa wskazującego - iż choć nie miał bezpośredniego kontaktu z podejrzanym to

nie może jednak wykluczyć dużego prawdopodobieństwa, że podobne czyny zostaną popełnione ponownie - tworzy wiarygodną podstawę do stwierdzenia realizacji przesłanki z art. 93 k.k. (w brzmieniu obowiązującym w czasie orzekania) stanowi rażące naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 193 k.p.k. Pamiętać trzeba także, że przepis art. 93 k.k. ma charakter gwarancyjny, albowiem celem wysłuchania psychiatrów i psychologa jest ochrona podejrzanego przed nadużyciami stosowania form pozbawienia wolności wobec osób z zaburzeniami psychicznymi, które popadły w kolizję z normami prawa karnego (por. postanowienie SN z 22 września 2003 r., sygn. akt IV KK 288/03, postanowienie SN z 8 listopada 2017 r., sygn. akt III KK 115/17). Nie można wykluczyć, że prawidłowa realizacja wymogów art. 93 k.k. i prawidłowe przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego psychologa prowadziłyby w tym zakresie do odmiennego rozstrzygnięcia w zakresie stosowania środków zabezpieczających, a zatem uznać należy, że naruszenie to mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego postanowienia.

W dalszej kolejności stwierdzić należy, że postanowienie sądu nie spełnia minimalnych wymogów także w zakresie rzetelności oceny przesłanek, na podstawie których sąd ustalił, że w niniejszej sprawie popełniony został czyn o znacznej społecznej szkodliwości. Za takie nie można bowiem z pewnością uznać stwierdzenia sądu, że czyn podejrzanego był szkodliwy społecznie w stopniu znacznym, albowiem godził w podstawowe dobro chronione tj. cudzą własność, a nadto, że o wysokiej społecznej szkodliwości przesądza „wysokość szkody i możliwy nieodwracalny jej charakter w przypadku braku natychmiastowej reakcji pokrzywdzonego i nie zawiadomienia organów policji”. Wymóg wykazania wystąpienia przesłanki znacznej szkodliwości społecznej czynu, o której mowa w art. 94 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym w dacie orzekania) był warunkiem koniecznym zastosowania środka zabezpieczającego w postaci umieszczenia w zamkniętym zakładzie (por. wyrok SN z 25 czerwca 1997 r., sygn. akt II KKN 216/96). Ustalenie stopnia tej szkodliwości i stwierdzenie, że jest on znaczny dokonane musi być jednak w odniesieniu do okoliczności sprawy, oparte na precyzyjnym wyjaśnieniu przesłanek oceny stopnia społecznej szkodliwości (por. wyrok SN z 30 kwietnia 2015 r., sygn. akt V KK 42/15). Skoro w sprawie, w której przedmiotem zarzutu jest naruszenie cudzej własności, tj. roweru o

wartości 400 zł, sąd orzekający nie odnosi się do tej okoliczności, nie wykazuje także jakie przesłanki przesądziły o uznaniu nieodwracalności szkody, gdy w realiach niniejszej sprawy rower został wydany przez podejrzanego na żądanie Policji, to stwierdzić należy, że do czynienia mamy z rażącym naruszeniem art. 424 § 1 pkt. 2 k.p.k. w zw. z art. 94 § 1 k.p.k. i art. 98 § 1 k.p.k. w odniesieniu do przesłanek z art. 94 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym w dacie orzekania), które mogło mieć istotny wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia.

Zgodzić należy się również z zarzutami sformułowanymi w kasacji w odniesieniu do braku wyjaśnienia w wydanym rozstrzygnięciu, dlaczego zastosowanie tego konkretnego i to najbardziej dolegliwego środka zabezpieczającego w postaci umieszczenia w zakładzie zamkniętym jest konieczne i pozostaje w zgodzie z zawartą w art. 94 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym w dacie orzekania) zasadą proporcjonalności stosowania środków zabezpieczających. Odwołać się należy w tym zakresie do przytoczonych przez Rzecznika Praw Obywatelskich orzeczeń, w których zidentyfikowano konieczność przeprowadzenia testu proporcjonalności reakcji, jaką miałyby być detencja sprawcy (por. wyrok SN z dnia 5 lutego 2009 r., sygn. akt II KK 252/08, stanowiący element wieloletniej już wtedy linii orzeczniczej) oraz obowiązku bardzo skrupulatnego zbadania dotychczasowej linii postępowania sprawcy, obecnej sytuacji życiowej, podejmowanych prób leczenia, stanu rodzinnego, możliwości uzyskania specjalistycznej pomocy, czy też opieki lub zapewnienia kontroli, itp. Obowiązku tego, jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia sąd orzekający nie wypełnił, naruszając tym samym dyspozycję art. 424 § 1 pkt. 2 k.p.k. w zw. z art. 94 § 1 k.p.k. i art. 98 § 1 k.p.k., zgodnie z którymi uzasadnienie orzeczenia powinno wskazywać wszystkie istotne przesłanki jakimi kierował się organ orzekający (por. postanowienie SN z 25 maja 2016 r., sygn. akt IV KK 153/16).

Wskazać trzeba nadto, że Sąd Rejonowy w Z. dokonał oceny prawdopodobieństwa ponownego popełnienia czynu zabronionego o znacznej szkodliwości jedynie w oparciu o wskazane wyżej opinie biegłych, a także kopię ujawnionego w materiale dowodowym postanowienia w przedmiocie skierowania L. K., oskarżonego o przestępstwo z art. 157 § 1 k.k., na obserwację

psychiatryczną, nie wyjaśniając jednak okoliczności i zakończenia tego postępowania. Nie sposób w tym układzie uznać, by ocena ta była przeprowadzona poprawnie, a w szczególności by wykazywała, że stosowanie wobec podejrzanego innego mniej dolegliwego środka zabezpieczającego nie było wystarczające. Doszło w ten sposób do rażącego naruszenia art. 94 k.k. (w brzmieniu obowiązującym w czasie orzekania), które w okolicznościach niniejszej sprawy i z powodów wskazanych już wyżej mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Za dowolne w tym układzie uznać należy zawarte w uzasadnieniu postanowienia Sądu Rejonowego w Z. przyjęcie, że jedynie podjęcie regularnego leczenia, którego podejrzanym L. J. K. do tej pory nie prowadził, w postaci pobytu w zamkniętym zakładzie leczniczym może wywołać pozytywne skutki dla jego zdrowia.

Na koniec wskazać należy, że uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości koniecznym czyniło wydanie rozstrzygnięcia następczego, w granicach wskazanych w art. 537 § 2 k.p.k. Wobec stwierdzenia przedawnienia karalności przypisanego podejrzanemu czynu, stanowiącego w świetle obowiązujących aktualnie przepisów wykroczenie z art. 119 § 1 k.w., koniecznym było umorzenie postępowania na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. Jednocześnie podkreślić należy, że na treść tego rozstrzygnięcia wpływu nie mogło mieć rozstrzygnięcie zawarte w postanowieniu Sądu Rejonowego w Z. z 10 stycznia 2019 r. albowiem przedmiotem tego ostatniego było wyłącznie umorzenie postępowania wykonawczego w przedmiocie stosowania wobec L. J. K. środka zabezpieczającego w postaci pobytu w zakładzie zamkniętym, a więc postępowanie następcze wobec umorzenia postępowania karnego z powodu niepoczytalności sprawcy i zastosowania wskazanego środka zabezpieczającego. Ponieważ jednak umorzone postępowanie wykonawcze wobec L. J. K. było prowadzone jako bezpośrednia konsekwencja wydania uchylonego w niniejszej sprawie orzeczenia, Sąd Najwyższy uznał za zasadne wskazanie następujących okoliczności z nim związanych. Środek zabezpieczający w postaci pobytu podejrzanego w zakładzie zamkniętym stosowany był wobec L. J. K. nieprzerwanie od dnia 5 lutego 2009 r. do dnia 22 stycznia 2019 r. Postanowieniem z dnia 10 stycznia 2019 r., a zatem już po wniesieniu kasacji przez Rzecznika Praw Obywatelskich, Sąd Rejonowy w Z.,

sygn. akt VIII Ko [...], umorzył na podstawie art. 15 § 1 k.k.w. postępowanie wykonawcze wobec L. J. K. stwierdzając, że przypisany mu czyn zgodnie z obowiązującym od 15 listopada 2018 r. stanem prawnym stanowi wykroczenie, zaś obowiązujące przepisy nie pozwalają na stosowanie środka zabezpieczającego w postaci pobytu w zakładzie zamkniętym za czyny będące wykroczeniami. Okoliczność, na którą powołał się Sąd Rejonowy w Z., tj. przekształcenie czynu zarzucanego podejrzanemu z występku na wykroczenie nie zaistniała jednak w ostatnim czasie, lecz istniała od dnia 9 listopada 2013 r. W tym dniu weszły w życie przepisy ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz. 1247), zmieniające przepis art. 119 § 1 k.w. i nadające mu nowe brzmienie, zgodnie z którym „Kto kradnie lub przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą, jeżeli jej wartość nie przekracza $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny”. Jednocześnie od 1 stycznia 2013 r. minimalne wynagrodzenie, o którym mowa w art. 119 § 1 k.w. ustalone zostało na poziomie 1600 zł. Zatem, zgodnie z brzmieniem art. 119 § 1 k.w. także przed dniem 15 listopada 2018 r., a po 8 listopada 2013 r. wykroczenie stanowiła kradzież cudzej rzeczy o wartości nieprzekraczającej $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia, tj. 400 zł. Tyle też wynosiła wartość roweru marki "[...]", którego kradzież przypisano podejrzanemu. W tych okolicznościach sprawy przeprowadzona przez Sąd Rejonowy w Z. w postanowieniu z 10 stycznia 2019 r., sygn. akt VIII Ko [...], analiza w zakresie uznania czynu zarzucanego podejrzanemu L. J. K. za wykroczenie w związku ze zmianami przepisów w ich brzmieniu po 15 listopada 2018 r. i w konsekwencji umorzenie postępowania wykonawczego w zakresie stosowania środka zabezpieczającego w postaci pobytu w zakładzie zamkniętym, jawi się jako wielce spóźnione. Podstawy do takiego rozstrzygnięcia powinny być dostrzeżone znacznie wcześniej, w szczególności w związku z wielokrotnym po 9 listopada 2013 r., a przed 10 stycznia 2019 r. rozstrzyganiem o zasadności i konieczności przedłużania pobytu podejrzanego w zakładzie zamkniętym.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.